

MESE — NEM TUDOM MIRŐL

Vannak akik romlott foggal harapnak gyümölcsbe
A kisgyerek minden évben úgy várta a cseresznyét a tavasz
gömbölyű kis esszenciáit
Aztán egy tavaszon hiába kereste az ízét
Valahol elveszett
Acseresznyében nem volt többé cseresznye
Azóta sincs

FAULA DE — NO SÉ QUÈ

N'hi ha que mosseguen els fruits amb males dents
El xiquet esperava cada any les cireres aqueixes petites
essències redones de la primavera
Després una primavera en va cercar el gust debades
S'havia perdut en algun lloc
En la cirera ja no hi havia cirera
Des de llavors no n'hi ha

MESE A SZÉLRŐL

Itt volt, s nem tudtuk, kicsoda.

Szólt hozzánk egy öröktől ismerős és soha meg nem érthető
nyelven.

Tetőtől talpig beburkolt megfoghatatlan anyagába.

Kikerülhetetlen volt, mint a sors.

Tudjuk, hogy éppily érthetetlenül majd újra visszatér.

De honnan?

Most hol van,

ki volt és hová lett a szél?

FAULA DEL VENT

Ell era allà i no sabíem qui era.

Ens parlava en una llengua coneguda de sempre i per sempre incomprendible.

Ens va embolcallar de cap a peus amb la seua matèria inaprehensible.

Era inevitable, com el destí.

Sabem que tornarà d'una manera igual de sorprenent.

Però d'on?

On és ara?

Qui fou i què s'ha tornat, el vent?

MESE A JÓRÓL ÉS A ROSSZRÓL

Ma is vannak szentek, ahogy mindig voltak. Nem látjátok rajtuk a stigmákat, a jelet, a glóriát? Máskor se látták.

Csak azok tudják róluk, akik asztaluknál ülnek és ágyukban alusznak, akik a húsukat elemécszik és a húsukat újjászülik.

De mit lehet tenni a jósággal? Visszaélni vele. Aztán bánni, az örületig bánni, hogy visszaéltek. És megint csak visszaélni. Hát ezt teszik; s akivel teszik, se tehet mást. Ő maga kényszeríti rá őket. Máskülönben hogy is lenne módja jónak lenni?

Nekik tehát latroknak és gonoszoknak kell lenniük. Pedig nem is azok, szegények.

Ő pedig külön fájdalmat érez azért, mert rosszal fizetik jóságát, és külön azért, mert rosszá teszi azokat, akikhez jó. Mert szeretetével szeretetlenné teszi az őt szeretőket.

És így lesz egyre inkább, egyre menthetetlenebbül önmaga. Mert hogy is lehetne rossz azokhoz, akik miatta rosszak? Egyetlen fegyvere a megbocsájtás, amely mindig önnön húsába vág. Miközben észrevétlenül fakadnak rajta a majdani emléken kirajzolódó stigmák,

a jel és a glória, amelyet most senki se lát.

FAULA DEL BO I DEL DOLENT

Avui també hi ha sants, com n'hi ha hagut sempre. No veieu en ells els estigmes, el senyal, l'aurèola? Antany tampoc no se'ls veien.

Només en són informats els qui seuen a llur taula i els qui dormen en llur jaç, els qui consumeixen llur carn i els qui la re-engendren.

Però què en podem fer, de la bondat? Abusar-ne. I tot seguit, penedir-nos-en, penedir-nos-en fins al deliri, d'haver-ne abusat. I abusar-ne de nou. Això és, doncs, el que fan: i aquell amb qui ho fan tampoc no pot fer altrament. És ell mateix qui els obliga. Si no, com tindria la possibilitat de ser bo?

Els han de ser, doncs, uns malvats, uns dolents. Tanmateix, no ho són, els pobres.

A ell li dol, alhora perquè no és ben recompensat per la seua bondat i perquè torna dolents aquells envers els quals és bo. Perquè el seu amor fa dels qui l'amen uns mals amadors.

I així és com es torna com més va més irremeiablement ell mateix. Car, com podria ser dolent envers els qui es tornen dolents per culpa d'ell? La seua única arma és el perdó, i sempre és a ell a qui ateny. Tot i que imperceptiblement es desclouen en ell els estigmes que es dibuixen en el record que deixarà,

el senyal i l'aurèola que ara ningú no veu.

MESE EGY SZÓRÓL

csecsemőkorodban megtanultad a többi
anyanyelv-édes szóval együtt anyád
ajkáról lested el édesen mint a többbit
mama papa baba papi pipi popi
és *úr ír és ég kék és Lola áll*
éppúgy használod mint a többbit amit
értelmed befogad aminek értelme van
ragok csapjaival képzők ékeivel
mondатаidba illesztet ahogy a többbit
elolvasod hírét a hírlapokban
és beteszted hírét a hírlapokban
és beteszted hírét a hírlapokba
főnév olyan akár a többi épp csak egy
hehezetes hangzóval hosszabb mint az *élet*
kimondod naponta akárhányszor
mint a többbit hangsúlyod se változik
csecsemőkorodban megtanultad azóta
élsz vele vele élsz te élteded
tudatod mikroszkopikus élősdije
kimondod akárhányszor naponta
csecsemőkorodban megtanultad anyád
ajkáról lested el s aztán anyáddal
egy mondatban is ki tudtad mondani
csecsemőkorodban megtanultad vele élsz
veled él naponta kimondod nem tudod
mit mondva közkelyek legüresebbje jel-
telenség jele a semmi szemantikája
akárhányszor naponta kimondod
és semmit se mondtál és nem tudod
hogy nem mondtál semmit és nem tudod
hogy ha tudnád valahányszor kimondtad
mindannyiszor bele kellene halnod

FAULA D'UN MOT

el vas aprendre com un aliment amb
els altres dolços mots de la llengua materna
el vas aprendre dolç als llavis de ta mare
mama papa pupa papi pipi tata
i hom bo i cel blau i Lola hi és
l'empres com tots els altres adoptats
per la teua raó i tenen una raó
l'encaixes com els altres en les frases
amb tascons al final i unes cunyes d'afixos
te'l trobes quan llegeixes els diaris
tu mateix l'insereixes als diaris
és un nom com qualsevol altre
només amb una lletra més que *vida*
i cada dia el dius tantes voltes com vols
el to com tots els altres no canvia
el vas aprendre com un aliment i d'aleshores
ençà que vius amb ell, amb ell actues, el fas viure
paràsit microscòpic de la teua consciència
el dius tantes vegades com vols cadascun dia
el vas aprendre com un aliment el vas
prendre dels llavis de ta mare i ara pots
dir-lo enmig d'una frase amb el nom de ta mare
el vas aprendre com un aliment vius amb ell
ell viu de tu cada dia tu el dius i no saps
el que dius el més buit dels llocs comuns el signe
de l'absència de signe semàntic del no-res
tantes voltes com vols el dius cadascun dia
i no has dit res de res ni tampoc saps
que no has dit res de res ni tampoc saps
que si sabesses cada volta que l'has dit
cada volta n'hauries de morir

MESE-KOZMOGÓNIA

Az éji bogarak a fény körül
A csillagok a csillagot körül
Gondolataim tekörülöttem
Én a semmi körül
A semmi körülöttem

Gondolataim önmaguk körül
Te gondolataim körül
A semmi körülöttem
Az éji bogarak a semmi körül
A csillagok körülötten

Én gondolataim körül
A csillagok körülöttem
Az éji bogarak a csillagok körül
A fény az éji bogarak körül
A semmi a fény körül

A csillagok maguk körül
Az éji bogarak maguk körül
Te önmagad körül
Én önmagam körül
A körül körül a körül

FAULA-COSMOGONIA

Els insectes nocturns a l'entorn de la llum
Les estrelles entorn de les estrelles
Els meus pensaments al teu entorn
Jo a l'entorn del no-res
El no-res entorn meu

Els meus pensaments a l'entorn d'ells mateixos
Tu a l'entorn dels meus pensaments
El no-res al teu entorn
Els insectes nocturns a l'entorn del no-res
Les estrelles al meu entorn

Jo a l'entorn dels meus pensaments
Les estrelles al teu entorn
Els insectes nocturns entorn de les estrelles
La llum entorn dels insectes nocturns
El no-res a l'entorn de la llum

Les estrelles entorn d'elles mateixes
Els insectes nocturns a l'entorn d'ells mateixos
Tu entorn de tu mateix
Jo entorn de mi mateix
L'entorn de tot a l'entorn de l'entorn

MESE A NÉVRŐL

Megint.

Mint, ki tudja, mióta.

Lassan kerengnek lefelé... Vagy mondjuk inkább, hogy fölfelé?

Ha semminek se volna még neve.

Van?...

Mi az, ami lassan kereng lefelé? Vagy fölfelé?

S mi az, amire le hull? Vagy amire fölszáll?

S mi az a puha, az az alig, az a nevesincsnél is nevezhetetlenebb, amit hallani — vagy mit csinálni? — amikor egyik a másikhoz ér? Amikor egyik a másikhoz ér és elfekszik rajta. Hogy később majd átolvadjon belé. S egyik a másik legyen. Mi lesz?

S mi az, ahogy valami más éppígy egymáshoz ér, érinti egymást, egyik átolvad a másikba, egyik a másik lesz, amikor...

... de hogy is mondhatnám meg, hiszen nincs nevük...

... amikor, de hiszen mindenki érzi, amikor az, ami látható (vagy így mondjuk), lassan láthatatlanná lesz (vagy azzá, amit így mondunk) ... s hogy ez most hamarabb vagy előbb következik be... Hamarabb? mint mikor? Előbb? mint hol?

Hogy is mondhatnám a nevüket, hiszen mintha semminek se volna még neve — vagy már? Mintha oly sokat ismételtük volna már a nevüket, amíg...

ŐSZŐSzŐszőszőszZőSZŐSZ vagy talán SZŐ vagy inkább SŐZ vagy hátha ZŐS és miért ne ŐZS vagy mégis inkább ŐSZŐSZŐSZŐSZŐSZ.

De hiszen nem tudom a nevüket, csak azt tudom, hogy lassan és hogy kerengnek és hogy egyik a másik lesz és hogy hamarabb és hogy előbb mint és hogy megint mint ki tudja mióta...

Megint.

FAULA DEL NOM

Una altra volta.

Com des de qui sap quan.

Vogeixen lentament cap avall... O bé cal dir més aviat: amunt?

Si no hi havia ja cap nom de res.

N'hi ha?

Què és allò que vogeix lentament cap avall? O cap amunt?

I què és això sobre què cau? O a què puja?

I què és això difús, això a penes, això més innominable que l'innominat que se sent — o que fa? — quan cau l'un sobre l'altre? Quan toca l'un en l'altre i s'hi difon. I després ho travessa. I es torna allò altre. Què es torna?

I què és aqueix tocar de quelcom altre, igualment, en allò altre, què és aqueix enconstrar-se, travessar-se, tornar-se l'un en l'altre, quan...

...però com ho podria dir, posat que no tenen nom...

...quan, però tothom ho sap, quan allò que és visible (o allò que en diem tal) esdevé lentament invisible (o allò que anomenem així)... i tot això s'esdevé ara un poc més tost o un poc menys tard. Més tost? Com què? Menys tard? Com on?

Com puc dir jo llur nom quan és com si res no tingués nom encara — o ja? Com si s'hagués repetit tant llur nom, repetit fins a...

TARDORTARDorTardortarDORTARDOR o potser DARTOR o més aviat TRADOR i si TADROR i per què no TRAROD o més aviat fins i tot TARDORTARDORTARDORTARDOR

Però jo no en sé el nom, només sé lentament i que vogeixen i que l'un esdevé l'altre i que més tost i que menys tard i que una volta més com des de qui sap quan...

Una altra volta.

MESE A SZERETŐKRŐL

Véren szerződtek, mint az ősatyák a honalapítások előtt. S szerelmük határát is vér rajzolta ki, a maguké és a másoké. Mert ölték őket és ők is ölni kényszerültek, enélkül, úgy látszik, még mindig nem lehet hont foglalni a szerelemnek. És mindig vannak őslakók a földeken és a szívekben, az ágyunkban és a múltunkban. Engesztelő ajándékokkal halmozták el azt, akit úgysem lehetett kiengesztelni. És olykor még a fehér ló cselétől sem lehetett visszariadniuk.

Az állatok csak a magot és petét keverik el egymással. Az emberi szeretők véren szerződnek. Bekötik egymásba ereiket, mint szerelő a huzalt. Felhasítják magukat, hogy egygyéforrhasanak.

De oly lassan és tökéletlenül születik ez az új lakója a földnek — vagy talán már a csillagoknak is! Mindenütt tátongó nyílások és védtelen nyúlványok éktelenkednek rajtuk, anakronisztikusan, mint a pikkely a tapíron. Még csak pillanatokra lehetnek egygyévált-önmaguk — ilyenkor elrejtőznek, szégyellve tökéletlenségüket, s aki mégis meglesi őket, már nem külön-külön a kettőt, csak egy testet lát, de olyan kétségbeeset vonaglásban, mintha el akarnának szakadni egymástól, mikor pedig éppen véglegesen — egy auguri véglegesség pillanatnyi mámorában — összeforrtak.

Ó, hányszor szeretnék levetni egymást, mint a ruhát! De már nem ruhái ők egymásnak, hanem epidermisei. Egymásra nőttek. Csak lenyúzni lehetne magukat egymásról. Sebek egymás testén. Hegek egymás sebén.

Nem találhatják helyüket többé ott, ahol eddig éltek. Új házba kell költözniük. Új hazát kell alapítaniuk. Új világot kell meghódítaniuk maguknak.

FAULA DELS AMANTS

Llur unió fou segellada amb llur sang, com la dels avantpassats abans de la fundació del reialme. I també la sang és qui ha dibuixat les fronteres de llur amor, llur sang i la dels altres. Perquè els mataven i ells havien de matar, sembla que encara no es pot trobar altrament una pàtria per a l'amor. I encara hi ha aborígens a les terres i als cors, al llit i al nostre passat. Han omplert d'ofrenes expiatòries aquell qui, tanmateix, no es deixa afalagar. I de vegades tampoc no se'n podien estar, de l'astúcia del cavall blanc.

Els animals no mesclen més que la sement en l'ou. Els amants pacten en la sang. Entrelliguen llurs venes com l'electricista els cables. S'esquincen per a poder unir-se.

Però és lentament i d'una manera molt imperfecta que naix aquest nou habitant de la terra —que potser ja és! Pertot arreu esquinçalls oberts i prolongacions sense defensa els figuren d'una manera insòlita, com escates en un tapir. Només de tard en tard poden encara esdevenir llur ésser unificat —aleshores s'amaguen, vergonyosos de llur imperfecció, i tanmateix qui els sotja ja no els veu cadascun separatament, sinó com no formant més que un sol cos durant una convulsió tal que hom es pensa que volen separar-se, mentre que, al contrari, s'uneixen definitivament —en una precipitació d'ebrietat que anuncia l'acabament.

Oh, quantes vegades voldrien rebutjar-se l'un a l'altre, com ens despullem d'un vestit! Però ells no són vestits l'un de l'altre, sinó epidermis. Han crescut l'un de l'altre. Només podrien separar-se arrancant-se la pell. Nafres en el cos de l'altre. Cicatrius en la nafra de l'altre.

No poden ja trobar llur lloc on havien fins ara viscut. S'han d'allotjar en una altra casa. Han de fundar una nova pàtria. Conquerir per a ells un nou món.

MESE A REGGELRŐL ÉS AZ ESTÉRŐL

Veled alszom és veled ébredek
Csalás nélkül ismétlődő csoda
Harmadnap mindegyik napon

Előttem öltözől előttem vetkezel
Reggel este
mint a reggel az este

A reggel mindig ugyanaz
a reggel
Nincsen *másik* este
csak *este* van

Mig veled alszom s veled ébredek
Mindennap újra eltöröltetik
Minden nap amely múlttá lett mióta
Veled alszom és veled ébredek

Állandósult jelenidőm

Csak az én egemen delelő égitest
Biztos csillag
reggel kikelsz a ködből
S estére mindig ágyamba hanyatlasz

Mezítlenségeden mérem időm

Elzülló perceimet összetartják
Tested nappalai és tested éjszakái

FAULA DEL MATÍ I DEL VESPRE

Amb tu m'adorm i amb tu em desperte
Miracle repetint-se sense frau
Cada tres dies cada dia

Davant de mi et vesteixes davant de mi et despulles
Matí i vespre
com el matí i el vespre

El matí sempre és el mateix
el matí
No hi ha *cap altre* vespre
més que el *vespre*

Tant que jo amb tu m'adorm i amb tu em desperte
Cada dia s'esborra novament
Cada dia que passa des que jo
Amb tu m'adorm i amb tu em desperte

Present meu immutable

Astre que tens el zenit solament al meu cel
Estrella certa
al matí sobresurts de la boirina
I al capvespre et pons sempre en el meu llit

Jo mesure el meu temps per la teua nuesa

Els meus instants defallents, els recullen
Els dies del teu cos i les nits del teu cos

Idegeim első hajnali és
Utolsó éjszakai járata

Természetem éghajlata

Görbe tereim geometriája

Vonatom ablakában rohanó hold

Számításaim limese

Ott végződöm ahol te kezdődsz

Belőlem mindig te leszel
Belőled mindig én

Primer impuls a l'alba i
Últim trajecte de la nit

Clima de la meua natura

Geometria de les meues corbes

Lluna que corre en la finestra del meu tren

Límit dels meus càlculs

M'acabe on tu comences

De mi dependràs sempre
Jo sempre de tu

MESE 1968. NOVEMBER 28-RÓL

I. u.

De milyen időszámítás *előtt*

Hányban a vértesszőllősi ős után

Hányban a XXVI. PMXO*9 Robotdinasztia előtt

Ha enged körülötte a naptár

Mint egy dorona gyémántjának foglalata

Ha felgyorsítjuk rövid kis idejét

A roppant idők képzetével

Ha átengedjük a névtelen tartam

Véges végtelenének

Ha kiejtjük az emberi fikció

Gravitációs rendszeréből

Almát

A szórakozott kézből

A számsor satujából

Egy kilazult munkadarabot

Ha elvesztjük csecsemő-csuklójáról

A név-szalagot

Vagy katona-nyakából

A dögcédulát

Hová zuhan egyszerre

Micsoda ismeretlenbe

A névtelenség

Micsoda nemlétébe

A számontarthatatlan

Számnélküliség

Felfoghatatlan semmijébe

A semmi sosevoltjába

A lepedő merített papirosán

Összefonódott testünk

FAULA DEL 28 DE NOVEMBRE DE 1968

D. de J.C.

Però *abans* de quina era
Quin any després de l'home de Pequín
Quin any abans de la XXVI dinastia Robot P M X O * 9
Si el calendari ja no el conté
Com una muntura de diamant en una corona
Si accelerem el seu poc de temps
Per mitjà de la representació dels temps desmesurats
Si el lliurem al finit il·limitat
De la durada anònima
Si el deixem caure d'aquesta ficció humana
L'aparell de gravitació temporal
Poma
Fora de la mà distreta
Peça desenganxant-se de l'encast
Que és la corrua de les xifres
Si perdiem del seu canell de nounat
el braçalet d'identitat
Del seu coll de soldat
el collaret d'estat civil
On va a precipitar-se tot de colp
En quin no-conegut
En quin no-ésser
Del no-anomenat
En quin desacostumat no-res
Del no-comptat
En el mai-no-va ser
De l'impensable no-sigut
Ensems amb els jeroglífics salvatges
Dels nostres cossos entrellaçats

Vad írásjelével együtt
Az óra ketyegésével együtt
Ezzel a kézzel együtt
Az előbb még üres papíron

En la vitel·la dels llençols
 Ensems amb el tic-tac del rellotge de polsera
Ensems amb la mà aquesta
 Sobre el paper suara encara blanc

MESE AZ ÍRÁSRÓL

Elűzöm magamtól a kétségbeesést, hogy írhaszak.

Írok, hogy elűzzem magamtól a kétségbeesést.

Nem kellene-e egészen átengednem magam a kétségbeesésnek ahhoz, hogy írjak?

Nem kellene-e egészen felhagynom az írással ahhoz, hogy elűzhessem magamtól a kétségbeesést?

FAULA DE L'ACTE D'ESCRIURE

Foragite de mi el desesper per a poder escriure.

Escric per a foragitar lluny de mi el desesper.

No hauria de lliurar-me del tot al desesper per a poder escriure?

No hauria de renunciar del tot a escriure per a poder foragitar lluny de mi el desesper?

